

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Devs

NUMARUL 1001

ALBINA

ANUL 70
SERIA II
2 MARTIE 1967
8 PAGINI
25 BANI

Revista săptăminală a Asuzămintelor culturale

PETRU VINTILĂ

A F I Ș

ELECTORAL

Cei mai vîrstnici își aduc aminte cum arătau odinioară afișele electorale, ele fiind niște deșănțate făgăduieli a căror mare și adîncă imoralitate stătea în faptul că nu erau niciodată îndeplinite. Se promitea marea cu sarea, dar se dăruia o mare de lacrimi. Se invocau jurăminte, promisiuni solemne, se dădea cuvîntul, așa-zis de onoare, se aduceau cîteva grinzi pentru un pod, se deșertau cîteva căruțe cu pietriș pentru un drum, se stivuiu uneori și cîteva săci de ciment, dar îndată după alegeri toate aceste mistere de materiale se întorceau în magazii, bune pentru alte prilejuri asemănătoare.

Vremea aceea a dispărut de mult, iar afișul electoral și-a recăpătat valorile civice și sociale pe care nu le cunoscuse nicicînd în trecut. Aceste valori exprimă direct și deschis opera socială înfăptuită de colectivitate în întregimea ei. Priviți astăzi cum arată satele noastre. Construcții de școli noi, dispensare și case de nașteri, magazine, cămine culturale, biblioteci, stațiuni de mașini și tractoare, vaste lunci îndiguite și irigate, construcții zootehnice, magazii de cereale, lumină electrică, șosele și drumuri modernizate, case noi ale țăranilor cooperatori, case mobilate cu aceleași bu-

nuri civilizatorii ca și la oraș, iată prezențe vii și frumoase care, deși constituite pentru durata unei veșnicii, capătă acum, în preajma alegerilor pentru sfaturile populare de la sate, semnificația unui vast și adînc grăitor afiș electoral.

Sub înțeleapta conducere a comuniștilor, întregul nostru popor construiește, cu tradiționala sa hărnicie, nu în vederea unui buletin de vot, ci în perspectiva duratei istorice, în lumina strălucitoare a dragostei de patrie, în vederea neîncetatei dezvoltări economice, culturale și sociale a popoului și patriei noastre dragi. O școală nouă reprezintă o construcție în interiorul căreia sînt chemați să pătrundă nu numai copiii zidarilor care-au înălțat-o, ci și nepoții, strănepoții și urmașii lor în veac. O stațiune de mașini și tractoare nu este construită în vederea unei sporadice campanii electorale, ci în perspectiva a sute de ani agricoli, pentru dobîndirea a sute și mii de recolte tot mai îmbelșugate. Uzinele menite să fabrice tractoare, camioane, semănători, îngrășăminte, sînt înălțate pe pămîntul sfînt al patriei noastre socialiste, nu numai pentru îmbelșugarea generației noastre, ci pentru nesfîrșitul șir de generații și urmași care vor veni după noi, pline de mîndrie și re-

cunoștință față de truda, hărnicia și munca noastră a tuturor celor de azi.

Aici stă poate cel mai frumos înțeles al vastei opere constructive pe care-o zidim de două decenii încoace, sub conducerea înțeleaptă și încercată a scumpului nostru partid. Construim pentru eternitate, sporim pentru vecie frumusețea patriei socialiste, monumentala zestre materială și spirituală pe care poporul nostru o aduce în istoria contemporană a omenirii.

Cel care scrie aceste rînduri, este și el fecior de țăran. Am văzut și plug de lemn și sînt fericit să-l știu trecut definitiv la muzeu. Am văzut și arie de pămînt bătut și sînt mîndru să știu că de-a lungul a milioane de hectare cu lazuri de grîu acum trec combinele.

Socot că este cu totul firesc ca în dimineața zilei de 5 martie, milioane de țărani, bărbați, femei și tineri să-și arate adeviziunea lor pentru cei mai buni dintre gospodari, pentru cei mai harnici cetățeni. Votul tuturor, unanim, este votul pentru fericirea de a trăi liber, pentru mîndria de a munci cu osîrdie, pentru speranța de a vedea sporite belșugul, frumusețea și civilizația satului românesc contemporan.

Întîlnire cu alegătorii

Colectivul de redacție al revistei ALBINA mulțumește pe această cale colaboratorilor și cititorilor săi pentru caldele urări de succes adresate revistei cu ocazia apariției numărului 1000.

LIGIA MACOVEI: Țărancă cu fata

Locuința mea de vară / E la țară... / Acolo era să mor / De urit și de-ntristare..., spunea poetul G. Topirceanu într-o parodie.

Uritul și întristarea. Între aceste două maluri se scurgea odinioară viața la țară. Traiul femeilor era și mai trist și mai urit. Soție de rob al pământului, ea însăși roabă a pământului și a prejudecăților, drumul în viață îi era mărginit de ce e mai rău, mai greu, mai urit.

Iată însă că malurile uritului și ale tristeții s-au surpat și viața la țară a intrat într-o nouă albă, largă și luminoasă, o albă a frumuseții și a împlinirii. Și viața femeii și-a schimbat cursul.

Cu femeile din Jariștea

reportaj — anchetă

Hărnicie — numele tău e femeie

Comuna Jariștea are peste două mii de familii. Rostul nostru era să aflăm cum trăiesc, cum muncesc, ce le preocupă pe femeile de aici; să cunoaștem cum anume contribuie ele la bunul mers al treburilor atât în cooperativă cât și în comună.

Pentru că tot e vorba despre femei, ne-am adresat, în primul rând, unui bărbat. Președintele cooperativei Constantin Cazacu nu se zgîrcește cu laude la adresa femeilor. Nouă ne-a spus

— Dacă le caracterizează ceva pe femeile noastre, apoi acest lucru este hărnicia. Eu nu le-aș mai zice „sexul slab”, ci „sexul harnic”. Ele muncesc cot la cot cu bărbații, în toate sectoarele de muncă și la toate lucrările, pînă și la stropitul viței de vie. Avem femei ca Elena Zoia, Ioana Nichita, Elena Zamfir, Maria Tîrlea și altele, care anul trecut au făcut peste 220 zile-muncă. Din numărul de 3 200 brațe de muncă, 1 400 sînt femei. Așadar, ca să fim dreți, aproape jumătate din cele peste 26 milioane lei fond de bază, sînt datorate muncii lor.

— Oare sînt promovate în munci de răspundere pe măsura contribuției aduse în producție?

Interlocutorul nostru susține că situația, în această privință, este multumitoare. Sînt 21 șefi de echipă, o ingineră, o tehniciană și o practicanță, trei femei lucrează la contabilitate, una în comisia de judecată... Și cam atât.

— Nu e prea puțin pentru o cooperativă ca a dumneavoastră, ținînd cont că sînt 105 echipe și 35 brigăzi de producție?

— Privînd lucrurile numai pe din afară se pare că promovarea femeilor este nesatisfăcătoare. Consiliul nostru de conducere s-a străduit să ridice mereu calificarea femeilor și o dată cu aceasta să le propună în munci de răspundere, dar se lovește chiar de rezistența lor. Cazul Olimpiei Mosor. O femeie harnică, pricepută. Tocmai pentru aceste calități i-am și propus să fie șefă de echipă. A refuzat din motive pe care eu le consideră temeinice.

— Cîntățile învechite își mai spun

cuvîntul. Dar oare munca culturală nu are și ea... un cuvînt de spus?

Brazi pe ulița Blaga

Din această uliță au plecat împotriva boierilor în anul 1907, unii pe nume Cucu, Berescu, Drimbă, Itmană și alții.

Despre anul 1907, Maria Mereoiu a auzit de la bătrîni și a citit și în romanul lui Rebreanu. Căci Maria N.

împreună să schimbe conductele de apă care sînt uzate, să mai aducă piatră, să ceară sfatului să se împartă locuri de casă...

Comuna Jariștea (Focșani) era socotită înainte mai instărită decît altele.

— Dar în această comună, mortalitatea infantilă era, în 1938, de 16,3 la

ALB ȘI NEGRU

Pagină redactată de ELISABETA MARTIN și MARIA CHIRCULESCU

● În trecut, comuna Jariștea nu avea decît un dispensar care era deservit ocazional de un medic venit din Odobesti. Astăzi, dispensarul este încadrat cu doi doctori și cinci asistenți. În 1966 au fost acordate 7 194 consultații, dintre care 2 320 pentru copii.

În sezonul de muncă, din martie și pînă în octombrie, funcționează șase grădinițe sezoniere, la care lucrează 24 de femei. La 1 aprilie se va deschide prima creșă din istoria comunei.

● Ecaterina Ivan a fost șefă de echipă. Acum nu mai este. Adunarea generală a hotărît schimbarea ei. Motivul? Și-a pontat, sieși și altor favorizați, mai multe zile-muncă decît au făcut.

Zilele în plus i s-au tăiat. Dar cu obrazul cum rămîne?

● Președinta comisiei de femei, Elena Buchidău, ne-a spus: „Femeile au făcut 27 500 ore de muncă patriotică în valoare de 53 200 lei. Au mai făcut 3 700 ore de muncă voluntară pentru amenajarea spațiului din fața sediului C.A.P. și la întreținerea curățeniei la grădinițele sezoniere”.

● Ana Necula și Constanța Pogan sînt vecine. Gardul ce desparte casele lor a devenit un coșmar pentru comisia de împăcinire. Numai anul trecut, din pricina acestui gard, s-a întrunit comisia de cinci ori. Vecinele ba se împacă, ba se ceartă. Asta, ca să nu se plictisească comisia...

● În casa cooperativei Maria Răileanu am văzut: televizor (marca Național), aragaz, fier de călcat electric etc.

Am întrebat-o dacă Magazinul universal este bine aprovizionat.

sută. Acum, această mortalitate este de 3,6 la sută. Nu vom avea liniște pînă cînd cifra nu va ajunge la „zero”.

Pe Dana Savin, asistentă sanitară la casa de nașteri din comună, puteți să o credeți pe cuvînt. Ea va reduce cu siguranță mortalitatea infantilă la zero. Certitudinea ne-o dau înflăcărarea cu care rostește acest angajament și mai cu seamă entuziasmul cu care lucrează. De curînd, la casa de nașteri au văzut lumina zilei doi prunci: o fetiță de trei kilograme și un băiat de patru. Fericitele mame sînt cooperatoarele Maria Abaza de 24 ani și Georgeta Gr. Mihai, de 23 de ani. Maria mai are un fecior. Georgeta se gîndește că prima ei naștere nici n-a fost atît de grea. Amîndouă sînt cit se poate de mulțumite de asistența și îngrijirea pe care le-au primit.

Un substantiv de genul feminin...

...cultura. Am interogat-o prin intermediul Anei Amărieuței, de 12 ani directoroarea a căminului cultural.

— Desigur, femeile beneficiază de activitatea culturală generală care se desfășoară la cămin. Deosebit de aceasta, sînt anumite manifestări special dedicate lor, ca: școala mamei, sfatul gospodinei, lectoratul pentru părinți.

Mărioara Hanganu, bibliotecară și totodată secretară a comisiei comunale de femei, ne comunică preocupările culturale ale femeilor.

La Pădureni, sat aparținător de comună, a fost organizat un schimb de experiență. Tema: Cum reușește mama să organizeze ziua copilului școlar. După o expunere teoretică, participantele la consfătuire le-au vizitat acasă pe Maricica Mogodeanu și Maria Cepoiu. Ele au arătat colțul școlarului și au vorbit despre metodele de educație care au dus la rezultatele bune în învățatură și comportare a copiilor lor. Tot cu acest prilej, la cămin cercul Sfatul gospodinei a pregătit o expoziție de preparate culinare și de cusături.

De curînd, tinerele fete au fost invitate la cămin. Pentru ele s-a inaugurat un cerc la care s-au înscris 20 de... viitoare soții. Cităm din programul cercului: Cum să aranjăm cu gust interiorul locuințelor noastre, expunere combinată cu vizitarea unei tinere gospodine. Apoi: Femeia, soție și mamă, Îngrijirea copilului mic, pînă la trei ani.

Bibliotecarii!

Librăria Cooperatiei de consum „CARTEA PRIN POȘTA” din București, str. Serg. Nuțu Ion nr. 8-12, livrează cărți pentru biblioteci cu plata prin virament.

La cerere librăria trimite gratuit materiale de informare bibliografică.

— Se găsesc de toate. Cu toate acestea, așteptăm să se termine construcția noului magazin, care, sperăm, va fi și mai bine aprovizionat.

Am aflat: în comună s-au vindut pînă acum: 220 televizoare, peste 1 500 aragaze. Cît despre mașini de cusut, cine le mai ține socoteală?

● Maria Iacoboaiă ne-a arătat o bibliotecă. „Aceste cărți sînt luate toate ca premii de fetele mele”.

Trei fete are Maria Iacoboaiă, toate trei bune la învățatură. Două învață acum la liceul Unirea din Focșani. Mama e mîndră de fetele ei. Are și pentru ce. Și fetele sînt mîndre de părinții lor, care, împreună, au făcut 460 zile-muncă.

Cînd sînt acasă, fetele stau toată ziua cu nasul în cărți. Dar oare ea, mama, are răgaz să citească?

— Nu prea. Eu nu am timp pentru asta... Și cînd te gîndești că la bibliotecă o așteaptă 11 000 de volume...

● „Cartea îmi este cel mai bun prieten. Mă supără pe ea? O închid. Am nevoie de un sfat? O deschid. Decît să stau la taclale, mai mult cîștig citînd o carte bună”.

Mărturisirea aceasta ne-a făcut-o cooperatoarea frunzașă Maria Orlanda (400 zile-muncă împreună cu soțul) una din cele 422 de cititoare ale bibliotecii.

● Cazul Anei Ciolan, despre care a scris revista noastră, a fost comentat la Jariștea. Asta fiindcă au și ei cazuri asemănătoare. Tudora Scîrlet și-a părăsit soțul, lăsîndu-i în grijă patru copii. Elena Chirilă, după nouă ani de căsătorie, a plecat într-o bună zi de acasă, cu un bărbat mult mai tînăr decît ea. Un copil de șapte ani a rămas fără mamă. Oare aceste femei se mai pot numi mame?

evocări

ROȘIORI

POPAS LA MUZEU

...In martie, spre primăvară,
A-nceput revolta-n țară.

Compania de soldați a sosit în sat tirziu, după ce se aprinseseră luminile și a fost încartiruită la conacul boieresc, la marginea satului spre Dunăre. Vestea, cu toată ora tirzie, s-a întins peste tot...

În dimineața următoare, o dimineață umedă și tristă de martie, oamenii din Stănești au început să se strângă în fața primăriei, grupuri, grupuri, așteptând să vină administratorul moșiei — așa cum fuseseră înțeleși încă mai înainte — să semneze contractele „invoielor” de primăvară, cum se obișnuia. Eu, copil de vreo zece ani — eram în clasa a treia primară — mă înviream printre ei.

Oamenii, fumind țigară după țigară își dau cu părerea despre **rivoltă** despre care auziseră și ei că a început prin satele din Moldova.

— De ce a venit în sat la noi compania asta de soldați?

— Îi e frică boierului de **rivolta** aia din Moldova. Vai n-ați auzit?

— Bă, spunea unul, al lui Mozăceanu, „Cigolniceanu” ăla cu Cuza care a luat pământul mănăstirilor și l-a dat la țărani, s-a luat la hartă cu boierii. Cică să se mai dea și țăranilor niscaiva pământ ca la '64.

— Nu e ăla mă, ăsta de-acum e fi-so.

— Zău mă fraților bine ar fi să ne dea și nouă câte o bucățică de pământ, că doar numai noi îl muncim.

În acest timp grămada de oameni adunați la primărie se îngroșă cu copii, femei, bătrâni.

— Ce facem, măi fraților, s-apropie de prinz și nu mai vine nimeni de la curte

Ca răspuns la această întrebare unul dintre țărani se urcă pe un gard și zise tare:

— Măi oameni buni, hai să mergem noi la el la curte, ce să mai așteptăm degeaba!

Și întreaga masă de oameni, bătrâni, femei, copii, porniră spre ulița care ducea spre curtea boierească de la marginea satului. Porțile mari ale conacului erau închise. În fața lor, compania de soldați, sosită de cu seară, așezată în front, ocupa întreaga curte.

Cînd se apropiară de conac și văzură soldații înșirați în fața porților, cu baionetele la arme, oamenii încetiniară mersul. În fața companiei, căpitanul cu sabia scoasă din teacă urmat de un locotenent ieși în poartă și strigă:

— Nu mai înaintează nimeni.

Oamenii se opriră sfioși. Apoi, cu o voce mai blîndă, căpitanul, un om în etate, în compania căruia mulți săteni își făcuseră stagiul, întrebă:

— Ce doriți, oameni buni?

— Păi ce să dorim domnule căpitan, să trăiți, am venit pentru **invoiele** cu boierul, că l-am așteptat pînă adineaori la primărie, răspunse un țăran mai vîrstnic.

Parte din oameni începură să se apropie încet de căpitan, să audă ce spune el.

— Nu mai face nimeni nici un pas, se răstî locotenentul.

Căpitanul ridică amîndouă mîinile în sus și, plecînd spre mulțime, le zise:

— Stați pe loc. Vin eu la voi, mă băieți.

Din urmă însă, locotenentul comandă:

— Companie, încercați arma!

Un ropot metalic de închizătoare care se deschideau și se închideau se auzi amenințător.

— Vreți să ne împușcați, domnule locotenent, ce simțem noi? Hoți, bandiți? strigă un țăran.

Copiii și femeile o rupseră la fugă producînd o învălmășeală și o frîmîntare toată. Ostașii priveau și ei nedumeriți, fumicarul de oameni. După cum am aflat mai tirziu de la Ion Streche, un vecin de-al nostru, care avea un fiu soldat în acea companie, ostașilor li se spusese că vor apăra conacul boieresc să nu-l distrugă țăranii răsculați, puși pe jaf și omoruri. Dar toată masa asta de țărani erau oameni neînarmați, doar la cițiva vedeai cite un băț, cu care se apărau de cîini prin sat. Cu ce să omoare acești oameni pașnici și pe cine?

Între timp, oamenii se strînseseră în jurul căpitanului să audă ce le va spune.

Apoi, ca un blestem a răsunat o comandă:

— Companie, foc...

Un pîrîit de gloanțe trase pe deasupra mulțimii.

Țăranii, năuciiți, se îmbulzeau, cei din față retrăgîndu-se, cei din spate împingînd spre conac. Locotenentul a descărcat citeva focuri de revolver în oameni.

Vreo doi-trei țărani au fost loviți de gloanțele trase și atunci...

Atunci s-a deslănțuit minia... minia oarbă. Locotenentul, îngrozit, a rupt-o la fugă, urmărit de cițiva țărani. Căpitanul s-a ales numai cu citeva lovituri, de la un țăran mai tîfnos. Ceilalți i-au luat apărarea. Cițiva l-au luat și l-au dus într-o casă unde i s-au dat îngrijiri.

Iar de rest nimeni n-a știut cum s-a mai petrecut. Necazul pe ciocoi că adusesse armata a dus la acea furie cruntă a masei care drept răzbunare a pătruns în curtea conacului... Locotenentul a fost ajuns din urmă și ucis pe cîmp.

A doua zi, armata a bombardat satul cu tunuri drept represalii. În zilele următoare au avut loc arestări, bătăi, schingiurii. Mulți țărani au fost condamnați la ocnă. Ostașii au fost judecați și condamnați la cite cinci ani închisoare pentru... neexecutare de ordin.

Chinuri și dureri, închisori care gemeau de arestați.

★

Au trecut, de atunci, 60 de ani. Autorul acestor rînduri, care atunci se afla în pragul vieții, are în prezent părul nins, dar păstrează încă vie în minte, acele întâmplări groaznice din satul de pe marginea Dunării. Multă vreme, după cele petrecute în acel an de groază, am ascultat cîntecul popular de jale și revoltă, cîntat de țărani:

Foaie verde trei granate
În anul nouă sute șapte
În martie, spre primăvară,
A-nceput revolta-n țară.
Țăranii-au cerut pământ
Boierii i-au vîrit în mormînt.

Cîntecul amintea tragedia celor uns prezece mii de țărani uciși, și a altor mii ce zăceau în închisori, și dintre care unii erau din Stănești.

Dar boierii nu au putut înăbuși dorul de libertate al poporului. Astăzi, nepoții revoltaților din Stănești, de la 1907, uniți în două cooperative agricole, trăiesc o viață nouă. Una dintre aceste cooperative își are sediul chair în locul unde odinioară s-a aflat acel conac boieresc.

AL. PIEPTEANU

Orașul Roșiorii de Vede, așezat în inima fostului ținut al Teleormanului, a început în ultimele luni să cunoască afluența vizitatorilor de toate categoriile. Pionierii, uteciștii, muncitorii de pe noile șantiere sau țăranii cooperatori vin în Roșiori pentru a putea citi, pe viu, pagini despre întunecatul an 1907. Aici, prin grija nobilă a Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, s-a amenajat de curînd muzeul „Răscoala din 1907”. mărturie zguduitoare despre viața și curajul țăranilor noștri, pe de-o parte, despre cruzimea moșierilor și-a guvernului lor, pe de altă parte.

Dincolo de ceea ce cartea de istorie a reușit să sintetizeze, spre cunoașterea generală, muzeul din Roșiori ne introduce în biografia de amănunt a marilor răscoale țărănești. Iată, într-o vitrină, sumanul aspru și ponosit al lui Florea Dan din comuna Crîngeni, o furcă de fier pe care acest șef de răsculați a folosit-o cu aceeași vrednicie și patimă ca unealtă și armă. Jos, la poalele sumanului, cuțitul cu teacă de fier și o mică lampă cu gaz, lingă care, în nopțile acelei ierni, o fi spus sau o fi ascultat fermecătoarele noastre basme cu Feți-Frumoși. În altă vitrină, față-n față cu prima, două tunici ofițerești, strălucind de fireturi și găetane. Așa au stat și-atunci aceste haine, cu trupuri de oameni în ele, înfruntîndu-se, unii cerînd o felie de viață, alții ordonînd foc, așa cum a făcut căpitanul Cantacuzino, cel care-a condus repressiunea pe linia Roșiori-Balaci.

Scos dintr-un frumos toc de piele și întins sub privirile vizitatorilor, planul uneia din moșile generalului I. D. Berindei, dă la iveală „teama” stăpînului de a avea prea mult pământ. Potrivit unui tertip folosit de mai mulți boieri în acea vreme, prin acest plan moșia Doagele este „împărțită” între cițiva moștenitori. De unde să mai dea și țăranilor? Moșile sînt mici! Dar, cunoscînd șiretlicurile, țăranii au pus foc la temelia conacului, făcîndu-l să lumineze toată noaptea de 10 spre 11 martie 1907. După cum arată procesele verbale rămase în arhiva primăriei, „incendiatorii au fost Ciuvică și Radu Boboc, fiii lui Calotă, Radu Dorobanțu, Cirstea Trăistaru, „împinși” de „instigatorii” Petrescu Carțian și de fiul lui Ianolidi din Doagele (azi Dorobanțu), iar devastatorii **tot satul, primar fiind Gheorghe Tudose**.”

Despre starea de umilință a țăranilor, aflăm din acest „Act agricol — contract de învoiele agricole, dintre locuitorii comunei Furculești și C. S. Popescu, arendașul moșiei”. Contractul glăsuiește, în tonul și spiritul legilor vremii: „Domnul arendaș ne va da la fiecare din noi, cei subsemnați în prezentul actu, cite 4 pogoane a le munci cu griu. Ne obligăm ca pentru fiecare să facem domnului arendaș cite 10 pogoane arătură fără nici o plată, cinci pogoane ogor și cinci pogoane arate — semănate cu miinile sau cu semăntorile domnului arendaș. Vom grăpa

și la timp le vom secera și clăi, iar cînd ni se va ordona le vom transporta la aria moșiei”.

O domnișoară de pension, bine documentată, își informează, printr-o scrisoare păstrată în muzeul din Roșiorii de Vede, vărul aflat la Paris despre ce se petrece în țară. Ea scrie: „...Împrejurul Girugiului, Turnul Măgurele, Muscelului și alte sate, moșile sînt arse și casele sparte și dărîmate. Toți țăranii tipă în toate părțile: „Vrem pământ și capul boierilor”. Acest „vrem pământ” fusese auzit de badea George Coșbuc, poetul țăranimii românești, și înflorise în cunoscuta-i poezie cu același titlu, scrisă încă în 1894, al cărei leit-motiv pare un strigăt trecut din gură-n gură.

Furia maselor, oglindită în amplul poem „1907” al marelui Argezei, în „Răscoala” vigurosului prozator care a fost și va rămîne peste veacuri Liviu Rebreanu, a amestecat cu pămîntul administratorii moșierilor din Belitori. Peretu, Siliștea, ca să pomenim numai cîteva comune din preajma Roșiorilor. Moș Ilie Marinescu, din Siliștea, sau Gheorghe Ochisor, din Măldăeni, vîd aveau fragmentele trăite de ei din acest eveniment, și le povestesc bărbăților în puterea virstei, tineretului, nepoților cu cravate purpurii la gît. Le povestesc despre puterea și marea lor din acele zile, și se cutremură cînd își amintesc de cei căzuți de lingă umărul lor, ca Dobre Scăunașu, din Belitori (Troianu de azi) sau Stancu Dobrinescu, din Sierjarul, cel care-a ieșit în față și-a strigat: „De-acum înainte o să ia țăranii 9 părți și boierii o parte!”. Nu-l uită veteranii lui '07 pe învățătorul Oprea I. Oancea, de la școala nr. 1 din Roșiori, care a plătit cu tineretea sa pentru curajul de a fi „răsculat satele de pe Valea Ciinelui”, după cum menționează procesul verbal de anchetă.

Mărturii... Mărturii... Mărturii. De cite ori am trecut prin Stănești dintre dealuri, prin Vieru și Hodivoaia, prin Furculești și Troianu, mi-am amintit că țăranii ageri la umbrel și la minte pe care-i întîlnesc pe ulițele frumoaselor sate de azi, sînt nepoții și strănepoții celor care, în zilele friguroase ale lui martie 1907, ridicaseră vîpaia revoltei, cerînd „pământ și capul boierilor”. Iar de cite ori întirzii printre documentele răscoalei, adunate în muzeul din Roșiori, mă cutremur în fața a două fotografii care mi s-au gravat în inimă. Prima reprezintă trei țărani zdrențăroși, dintre care unul este neînchipuit de frumos, cu capul gol, cu ochii mari și buni, cu nasul perfect, ca-ntr-o sculptură clasică, și părul buclat. Cealaltă fotografie reprezintă un cîmp cu noroi și zăpadă, ca-n luna martie, pe care zace împușcat un țăran desculț. La capul lui, în picioare, stau un pîndar cu pușcă, moșierul și administratorul moșiei, în tipice paltoane clocoiești.

STELIAN FILIP

PROFETA EREMIA : Au cerut pământ

OMAGIU

VICTORIA CARANFIL

*Fără pereche, mamă, ești în lume
Prin tot ce dai și tot ce implinești
Ca florile ce se hrănesc din hume
Și nu le frîng nici simțuri reci, nici brume,
Tu, rădăcină, pavăză ne ești.*

*De griji adinci e fruntea ta brăzdată
Că-n anii tăi nu te-au crușat nevoi
Dar viața noastră, cât ne este dată
E de sudoarea ta dintii scăldată
Tu ești lumina ce răsare-n noi!*

*Stai trează-n pragul clipei înșorite
Veghezi și-atunci când stelele răsar
Și când furtuni din cer sînt despletite
Cînd prin văzduhuri fulgeră cușite,
Ești trează ca ostașul la hotar!*

*În toate cîte sînt și-or să mai fie
Mai mîndre, mîine, decît astăzi sînt
Tu ești întîia, marea bucurie
Și ca urmare în statornicie
Fac pentru totdeauna legămînt!*

*Cînd voi simți în pieptul meu cum bate
Cu pumnii mici, de aur și de vis
O viață nouă, gîndul va străbate
Spre tine mamă din eternitate
Ca cea dintîi ce drumul l-ai deschis!*

ZIUA FEMEII

La 8 Martie, pe toate meridianele pămîntului, se sărbătorește Ziua Internațională a Femeii. Din Carpați pînă în Anzi, de la mările de gheață pînă la țărmurile Atlanticului, sărbătoarea înstelează inimile oamenilor. E o sărbătoare închinată luptei pe care femeia de pretutîndeni a dus-o sau o duce încă pentru demnitate umană, pentru egalitate în fața vieții și a legilor, pentru toate drepturile la bucurie. E o sărbătoare închinată unei lupte căreia, pe o mare parte a globului, socialismul i-a ieșit în împinere dăruindu-i împlinirile rivnite, dar și o sărbătoare închinată femeii în sine, simbolurilor de viață și de noblete pe care ea le întruchipează din milenii pînă în milenii.

S-a nimerit sărbătoarea aceasta o dată cu cele dintii clopotiri ale ghiocilor și cu dorul nostru de ciocirlii țîșnind spre cer. Poate de asta și sărbătorim zîmbetul de dragoste și de bucurie maternă al femeii, frumusețea și gingășia ei din anii tineri ai iubitei, pînă în anii ninși ai înțelepciunii de mamă și de bunică. Mereu alături de noi în toate împrejurările vieții, purtînd în inima ei sentimentul împlinirilor noastre, femeia iubită, soție, mamă, tovarășă de muncă, reprezintă însuși sensul vieții. Mina ei frînge pînea și așează bucatele, după ce a muncit pentru rodnicia lor: mina ei știe mai mult decît știu ale noastre fiindcă leagănă și crește copiii: inima ei cunoaște duioșie și dăruirea de sine adînc și gene-

ros așa cum noi ceilalți nu le cunoaștem. Sufletul ei frează, bucurîndu-se în tot ceea ce mîinile ei îndobesc și inima ei îndrăgește. Vine din străvechimi, păstrînd în meșteșuguri casnice dragostea de frumos a unui popor viteaz și îndrăgostit de cîntec și de stele. Despre măiestria ei vorbesc covoarele și altele de ieri, de astăzi și de mîine. În fiecare motiv și-n fiecare fluture de beteală este înscrisă o mărturie de viață: din stră-

le sfat al țării cu noi, judecînd și rîri împreună cu du-se în funcții de alături de noi. Societățile femeilor mai de preț, aceluiași bărbatului și deauna și în toată viața.

Sărbătorim, o dîntii clopotiri de numai bucuriile și bucurii și izbînzatit de mult și a Sărbătorim, la 8 ceea ce s-a înnoit fund și în noi: colorii umane a toată tre de totdeauna, nouă, socialistă și care o împinînd tim din viață, drăstită, adevărată, bucuria de a muună spre binele țării, cu care o casa inimii noastre.

...Cine trece prin noastre tinere, reînteste bucuria unor sentimente în tot ochilor. De la cuvîna împinînd, pe ceea ce constituie podarilor și înscris dezbobirea din preneînțelegere. E în toate, seninătatea care și-a găsit în rod rosturi omene spre trăinicia țării lui.

Să dăruim, de Zînimilor generoasă noi, sărutul cald al recunoștinței de a alături și mereu plăgoste și de visuri.

DRAGOȘ

Ion Creangă învățătorul

Nici nu ne vine a crede că au trecut atîția ani de la nașterea aceluia care cu poveștile lui și mai ales cu „Amintirile din Copilărie” și cu „Moș Nechifor Coțcariul” ne-a desfășurat anii tinereții și ne-a încântat ocaziile mai întunecate — uneori — ale maturității noastre. Ne-am născut și-am crescut în acel farmec de basm și poezie din „Punguța cu doi bani” și din „Dănilă Prepeleac”, din „Capra cu trei iezi” și din „Soacra cu trei nurori”, din „Povestea lui Harap Alb” și din „Ivan Turbincă”, și atunci cînd am ajuns mai măriceii „Amintirile” s-au topit una cu ale noastre, fiecare dintre noi fiind încredințați că Ozana e pîriul care trece prin marginea satului în care ne-am născut noi, iar copilăria lui Ionică avînd tot farmecul și toată incantarea aceleia pe care ne-am vrea-o acuma înapoi. Și astăzi, după atîția și atîția ani, scrisul lui Creangă ni se pare mereu proaspăt, mereu aproape de inima noastră.

Apariția lui Creangă, așa cum bine remarcă, cu mulți ani înainte un confrate, este o minune. Căci opera lui nu seamănă cu nici una alta. Înainte de dînsul nimeni n-a scris ca el, după dînsul nici că s-a încumetat cineva. Și dacă opera lui literară a intrat definitiv în literatura națională și în cea universală, activitatea lui de învățător este mai puțin cunoscută.

Atras, mai puțin de meseria de cleric pe care i-o dorise maică-sa Smaranda, și mai mult de aceea de dascăl, el va ajunge unul din cei mai prețuiți învățători, autor de manuale de școală — de o deosebită valoare în acele timpuri.

Să ne amintim de acele minunate pagini din „Amintiri” în care Creangă își bate joc de felul cum se făcea pe vremuri învățătura. Și turbare de cap și frîntură de limbă ca la acești nefericiți dascăli, nu ni s-a mai dat a vede: cumplit meșteșug de timpenie, Doamne ferește!

Sau mai la vale vorbind despre fostul său coleg Davidică, care „a murit, sărmanul, înainte de vreme, înecat cu pronumele conjunctive, peitu-le-ar fi numele să le piară, că au mîncat juvaer de flăcău!”

Cu o reacție împotriva acelei „posederie de gramatici”, unele „raționate”,

alte „dezvoltate” și ticsite de „complimente”, care trebuie spus fără compliment, îți esplică... pînă ce nu se mai înțelege nimic”, el va întocmi cîteva manuale școlare, care vor deveni foarte curînd deosebit de prețuite.

Cît de valoroasă era cartea lui Creangă „Povățuitoriu la citire prin scriere” o aflăm dintr-un raport adresat de Mihai Eminescu, pe vremea aceea revizor școlar la Iași — către Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, și care o caracterizează drept „cel mai bun abecedariu românesc”. Referindu-se la deosebirea între metoda propusă (de Creangă) și „învățarea rutinară și mecanică”, cum caracterizează Eminescu metoda folosită în acea vreme în școală, aceasta din urmă spune că este „deosebirea dintre învățămîntul viu și intuitiv și mecanismul mort al memorizării de lucruri neînțelese de copii; este deosebirea dintre pedagogie și dresură”. Eminescu, dezvoltîndu-și raportul, caută să prezinte cartea în culorile cele mai favorabile. El scrie în continuare: „copilul se deprinde a distinge, a judeca, a-și da seama de ceea ce gîndește”. Atunci cînd prezintă pe învățătorul de tip vechi, „sever și țepăn cu vergile-n mînă” nu uită să-l arate pe cel nou, și-n care fără indoială se intruchipa Creangă, „un suflet uman, care se coboară la înălțimea sufletelor copilărești, și le disciplinează, nu le siluște”.

Înainte de final, Eminescu va da o caracterizare a cărții: „Oricît de modestă în aparență ar fi cartea, ea înseamnă începutul unei reforme adînci în instrucția elementară; ea a rupt-o cu dogmatismul, izvorul metodei propuse este însăși natura inteligenței, procesul ei de dezvoltare”.

Într-un raport al Comisiei pentru cercetarea cărților didactice din Iași asupra abecedarului „Metodă nouă de scriere și citire” a lui Ion Creangă și alții, aprecierile merg pînă acolo încît S. Bodnărescu încheie: „Subscrisul fiind în poziție de a cunoaște rezultatele căpătate în școală cu acest abecedariu, propun a se recomanda ca cel mai bun de cîte se întrebuintează astăzi”.

Manualele lui Creangă sînt aprobate de ministrul T. Maiorescu și se intro-

duc ca obligatorii în școlile primare. Și totuși acest profesor minunat, acest admirabil dascăl a fost „condamnat fără să fi fost ascultat, și eliminat din corpul învățătoresc, fără să fi fost supus judecării” urmărirea împotriva lui spirituală, precum singur o declară „a purces numai singur de la faptul că mi-am scurtat părul”. Conștient de valoarea sa adresîndu-se ministrului din acea vreme el îi scrie: „nu ca cleric meritasăm a fi învățător, ci ca învățător ciștigasăm oarecare merit care mă făcea demn de vocația mea, mi-am continuat activitatea mea intelectuală și unde autoritățile școlare timp de opt ani de zile, cît am funcționat, n-au avut a-mi imputa nimica...”

El socotea această scoatere din învățămînt drept „o persecuțiune pentru ideile mele de progres”.

Și atunci, cînd la cererea lui Creangă de a fi reintegrat în învățămînt se instituie diverse comisii și consilii care trebuie să-și dea avizul, acestea nu au decît cuvinte de laudă și de bună apreciere pentru activitatea învățătorului: „În trecut au dat probe de un bun și apt institutor” sau „dl. profesore Creangă este foarte zeles și capabil profesore, că își îndeplinește datoria cu esactitate și că se bucură de o bună reputațiune”.

Pînă la urmă se va reveni și Creangă va reîntra în învățămînt. Dar cîtă suferință, cîtă mizerie morală aruncată asupra aceluia pe care astăzi țara îl cinstește ca pe unul din cei mai buni fii ai săi. Este adevărat că nimeni nu-și mai amintește nici de numele mitropolitului care a dispus caterisirea și nici de cel a ministrului care a ordonat scoaterea lui din învățămînt.

Se împlinesc o sută treizeci de ani de la nașterea lui Ion Creangă, marele scriitor al poporului nostru și mare pedagog.

Necazurile de pe urma căsătoriei, ca și cele de pe urma izgonirii lui din rîndurile slujitorilor bisericii și mai apoi și ai școlii, au făcut dintr-însul un nefericit.

A lăsat urmașilor o comoară de frumusețe, pentru care urmașii îi aduc astăzi un prinos de recunoștință.

CONSTANTIN PRISNEA

Case noi
Mocod, reg

O serbare școlară

ALBINA din primul an de apariție

Direcțiunea Școlii de aplicație de pe lângă Școala normală de institutori din București a aranjat o frumoasă serbare în beneficiul școlărilor cu totul lipsiți de haine și de lucrurile cele mai necesare pentru școală. S-au recitat bucăți și s-au cântat piese învătate în surul cîntului. (...) Cu această ocazie s-au scris în beneficiul școlărilor săraci suma de lei 124. Dl. primar al Capitalei a binevoit a da din fondul milnelor primăriei 100 lei. Total 224 lei.

Iată și discursul d-lui Borgovan (— directorul școlii — pe care-l reproducem fragmentar, în loc de orice alt comentariu).

„...Această serbare, în același timp distrează într-un chip nobil pe iubitorii și adevărații binevoitori ai progresului școlărimii, și este și un izvor de hrană sufletească și de o căldură trupească pentru școlarii noștri cei săraci. Căci, să nu uităm domnilor, că în mare parte lipsa de haine, de cărți și de alte mărunțisuri școlare este cauza că masa cea mare a părinților nu-și pot trimite copiii la școală. (...) Da, domnilor, cei mai mulți școlari n-au haină caldă, n-au încălțăminte întregi, n-au cărți și dacă am aplica razele Roentgen asupra stomacului acestor ființe pe cât de nevino-vate, pe atât de nenorocite, desigur că am putea să constatăm și acolo prea adesea un gol înspăimîntător! De câte ori, pe vreme de frig faci poliția clasei, dacă ai inimă de carne, trebuie să-ți faci silă ca să înăbușești în adînc un oftat și să-ți oprești o lacrimă de compătimire, văzînd elevi în cîte o haină de vară, vi-neși și zgribuliți de frig! Și silii ești să treci cu vederea absenți și întirzieri și neglijențe, pentru că știi că ființa obidită ce-ți stă înainte este destul de pedepsită de restriște și apăsată de necaz“.

Nr. 22, 1 martie, 1898

ă
i-
e
a
el
fi
t-
le

le
u
s,
nt
e.
și
a-
s-
să
nu
o-
in
e-
și
in

le
ci-
le
ră
u-
ot
s-
te,
și
în
eți
in
te,
u-

di,
gă
și
eu
a-

GÎNDURI

LÎNGĂ

URNA DE VOT

Ni-i votul o albă batistă spre ieri
Și-un semn către mîine, în lîmpede ceas;
corăbieri,
ancorăm la alt țarm, în scurtul popas.

Elanu-n zidire mereu s-a-ntrupat
și-n aripi de suflet cu zbor fără greș;
neîntinat,
ni-i crezul ca floarea în crengi de cireș.

Noi zări de visare votăm de pe-acum,
să crească în lume al patriei chip;
neguri și fum
demult s-au retras și s-au scurs în nisip

Partidul e deasupra polară; mereu,
lumina-i deasupra, și-n inimi, arzînd;
zvelt curcubeu
răsare și leagă un gînd de alt gînd.

Ne bucură ochiul mai fragezii zori,
tandrii, ca nave-ncepîndu-și inotul;
pure ninsori
cad peste țară, în urne, dînd votul...

HORIA ZILIERU

TĂRIE

M-am lovit de mine, cel de fum,
Mă mai doare locul și acum.

Am suît pe vîrf în dorul meu,
Nu s-a frînt ori cît i-a fost de greu.

Am izbit cu piatra-n anii mei,
Au sărit ca din oțel scînteii.

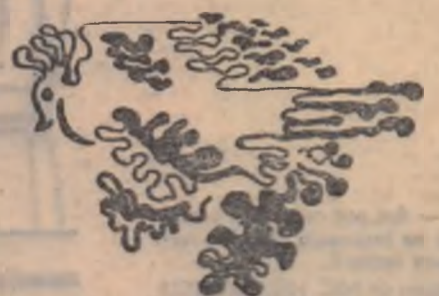
Mi-am pus cîntul jos și l-am călcat,
Ea de cremeni, nu s-a sfărîmat.

Am împins în gînduri și-am lovit,
Stîncile, un colț nu și-au clintit.

Am tăiat la rădăcina mea,
Numai piatră de oțel era.

Am săpat și-n vremuri mai adînci,
N-am putut să-naintez de stînci.

VIRGIL CARIANOPOL

NUTREȚURI COMBINATE

În condițiile de creștere intensivă a animalelor din complexe industriale și unități specializate, se impune o revizuire a sistemelor de hrănire practicate până acum și trecerea la metode care să asigure menținerea animalelor în echilibrul fiziologic, ceea ce se poate realiza prin folosirea nutrețurilor combinate.

Prin nutreț combinat se înțelege un amestec rezultat din nutrețuri cu valoare calorică (energetică) ridicată (porumb, orz), cu valoare proteică ridicată (soia, drojdie furajeră, făină de pește etc.), de adaosuri de aminoacizi sintetici, de vitamine sintetice, de substanțe minerale, de substanțe antibiotice și de diferite alte substanțe cu acțiune stimulatorie sau de prevenire a unor boli. Proportia componentelor unui nutreț combinat este stabilită prin rețete, elaborate pe baza cunoașterii cerințelor de energie și substanțe nutritive ale animalelor, verificate apoi experimental ca și în condiții de producție.

Rețetele, respectiv nutrețurile combinate, se alcătuiesc în mod diferențiat pe specii și categorii de animale, cuprinzând pe toate sau de cele mai multe ori numai o parte din componentele arătate.

Nutrețurile combinate pot fi de mai multe categorii: nutrețuri combinate complete — acelea care pot alcătui singure hrana unei categorii de animale (porci, păsări); nutrețuri combinate de completare — suplimentate, alcătuite numai din nutrețuri proteice, vitaminele și mineralele care reprezintă aproximativ 25—30 la sută din nutrețul combinat complet și microamestecuri cunoscute sub diferite numiri comerciale ca „supernuclee“, „vamixuri“, alcătuite din substanțele necesare în cantități foarte mici.

Experiența din ultimii ani acumulată în țara noastră și practica țărilor cu agricultura avansată au arătat avantajele deosebite de importante rezultate

din folosirea nutrețurilor combinate. Astfel, se reduce consumul de furaje concentrate cu cca 25 la sută, se scurtează perioada de creștere și îngrășare cu cca 20 la sută la porci și 30 la sută la păsări, se reduce prețul de cost pe unitatea de produs (pentru 1 kg. carne, 1 litru lapte etc.) cu până la 25 la sută și, în același timp se reduc simțitor pierderile de animale prin îmbolnăviri și mortalități.

Un singur exemplu ne arată că, prin folosirea nutrețurilor combinate, cantitatea de furaj concentrat, consumat pentru producerea a 1 kg. carne de pasăre (vie) s-a redus în ultimii 10 ani de aproape 3 ori.

Trecerea la folosirea pe scară tot mai largă a nutrețurilor combinate reprezintă un mijloc sigur de realizare a sarcinilor tratate de Congresul al IX-lea al P.C.R. privitoare la dezvoltarea sectorului zootehnic.

Prof. dr. docent GH. BAIA

AMELIO- RAREA PLANTELOR

În acest an se împlineste un deceniu de la înființarea Institutului de cercetări pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea. În perioada care s-a scurs s-au obținut numeroase rezultate științifice care au fost introduse și generalizate în agricultura țării, contribuind la sporirea producției agricole.

O realizare de mare însemnătate a institutului este crearea hibridilor dubli de porumb HD 208 și HD 405 care se cultivă în prezent în țară pe 2 milioane hectare. Recent au fost creați hibridii dubli de porumb semitimpurii HD 216, HD 217 și HD 246, precum și hibridul simplu de porumb HS 301, care sînt superiori hibridilor raionați în prezent. HS 301, spre exemplu, dă producții de 7 000—8 000 kg boabe la hectar în cultură neirigată și 13 000—14 000 kg boabe la hectar în cultură irigată.

La grâu a fost creat soiul București 1, la mazăre soiul F 5354, iar la fasole

soiurile F 51, F 332 și F 416. Toate aceste soiuri se cultivă pe suprafețe întinse. Tot la institutul de la Fundulea au fost create primele soiuri poliploide de sfeclă de zahăr, generalizate în producție. Merită, de asemenea, menționate soiurile de cartof Bucur, Măgura, Colina, Carpatin, Brașovean care se cultivă pe mari suprafețe.

În perspectivă munca de cercetare științifică în domeniul ameliorării plantelor va fi axată pe o serie de probleme a căror rezolvare va marca un mare salt în dezvoltarea agriculturii noastre. Una din acestea o constituie crearea grîului hidrid. Prin introducerea în cultură a grîului hidrid producția va crește cu 25-30 la sută față de soiurile de grâu obișnuite.

La porumb, eforturile cercetării vor fi îndreptate spre crearea de hibridi dubli foarte timpurii pentru zonele reci submuntoase, de hibridi simpli timpurii pentru zonele de cîmpic din sudul

țării, crearea de hibridi pitici și hibridi cu mai mulți știuleți pe o plantă.

La floarea-soarelui se urmărește crearea de soiuri sintetice și hibridi între linii consangvinizate. Ca și la grâu, se urmărește și la această plantă obținerea de hibridi prin folosirea formelor cu polen steril și a formelor restauratoare de fertilitate a polenului.

La cartof munca de cercetare este îndreptată spre obținerea de soiuri rezistente la viroze și mană, boli care produc pagube însemnate în țara noastră.

La culturile amintite mai sus ca și în cultura sfeclei de zahăr s-au obținut deja importante rezultate care ne îndreptăcesc să credem că toate obiectivele cercetării menționate mai sus vor fi în curînd realizate

Prof. N. CEAPOIU
Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice Fundulea

Cînd se va reface timpul pierdut ?

Pînă zilele trecute la peste 85 la sută din cercurile de învățămînt agrozootehnic din raionul Gherla s-au predat în medie cîte 12 lecții. Majoritatea lectorilor se preocupă pentru ca învățămîntul să se desfășoare la un nivel corespunzător. La C.A.P. Aschileul Mic, lecțiile predate pînă în prezent au fost bogat ilustrate cu material intuitiv sau însoțite de demonstrații practice. Consiliul de conducere și brigadierii s-au preocupat îndeaproape de mobilizarea cursanților la lecții. Drept urmare, frecvența la cursuri s-a îmbunătățit ajungînd la 100 la sută.

La cooperativa agricolă din Dăbica, inginerul Fătu Dumitru și-a axat lecțiile, pe care le ține la cercul de cultura plantelor anul II, pe specificul producției cooperativei. Cu prilejul expunerii, lectorul le-a vorbit cursanților despre rezultatele obținute în anul tre-

cînt la cultura porumbului, demonstrînd practic că pe acele terenuri unde au fost aplicate îngrășăminte naturale, producția medie la hectar a fost depășită cu peste 1 200—1 400 kg față de terenurile neingrășate. După ținerea lecției, apreciînd importanța îngrășării terenului, cooperatorii au trecut la transportul gunoiului de grajd în cîmp. Și la acest cerc frecvența este de 100 la sută. Planul calendaristic s-a respectat și în cooperativele agricole din Borșa, Stoiana, la cercul viticol din Gădălin și altele. Aici însă participarea cursanților la învățămînt e slabă pentru că membrii consiliilor de conducere nu sprijină destul mobilizarea cursanților.

Din păcate avem o serie de unități în care învățămîntul agrozootehnic nu se desfășoară la nivelul cerințelor. La cooperativele agricole din Fizeșul-

Gherlei, Livada, Geaca, Feldioara și Diviciorii Mari, planul tematic de predare a lecțiilor este încălcat cu regularitate. La cercul de cultura plantelor anul II de la C.A.P. Fizeș (satul Nicula) s-au predat doar șase lecții, iar participarea la cursuri este în proporție de 55 la sută. La fel se prezintă situația la cercul de viticultură din Livada unde s-a ajuns doar la lecția a 7-a.

Se știe că învățămîntul agrozootehnic de masă are un rol important în ridicarea cunoștințelor profesionale ale membrilor cooperatori contribuind la sporirea producției agricole. Pînă la închiderea învățămîntului agrozootehnic, au mai rămas puțin zile. Se impune, prin urmare, refacerea timpului pierdut. Și asta cit mai grabnic.

LEON SOREANU
Consiliul agricol raional Gherla

Sofron Oniga, lector la cercul agrozootehnic din comuna Berința, regiunea Maramureș, citește lecțiile din carte, expunerea devenind plictisitoare

— Am pus ceasul să sune !
Să ne trezească cînd s-o termina lecția !...

Desen de NIC. NICOLAESCU

27 februarie
martie 8

MARTISOARE · DISCURI · COLIERE ·
CIORAPI · CARTI · POSETE ·
BLUZE · PALARI · RUJ ·
PULOVERE · CEASURI ·

NU EZITATI,

alegeti darul
chiar acum,
la magazinul
cooperativei de consum

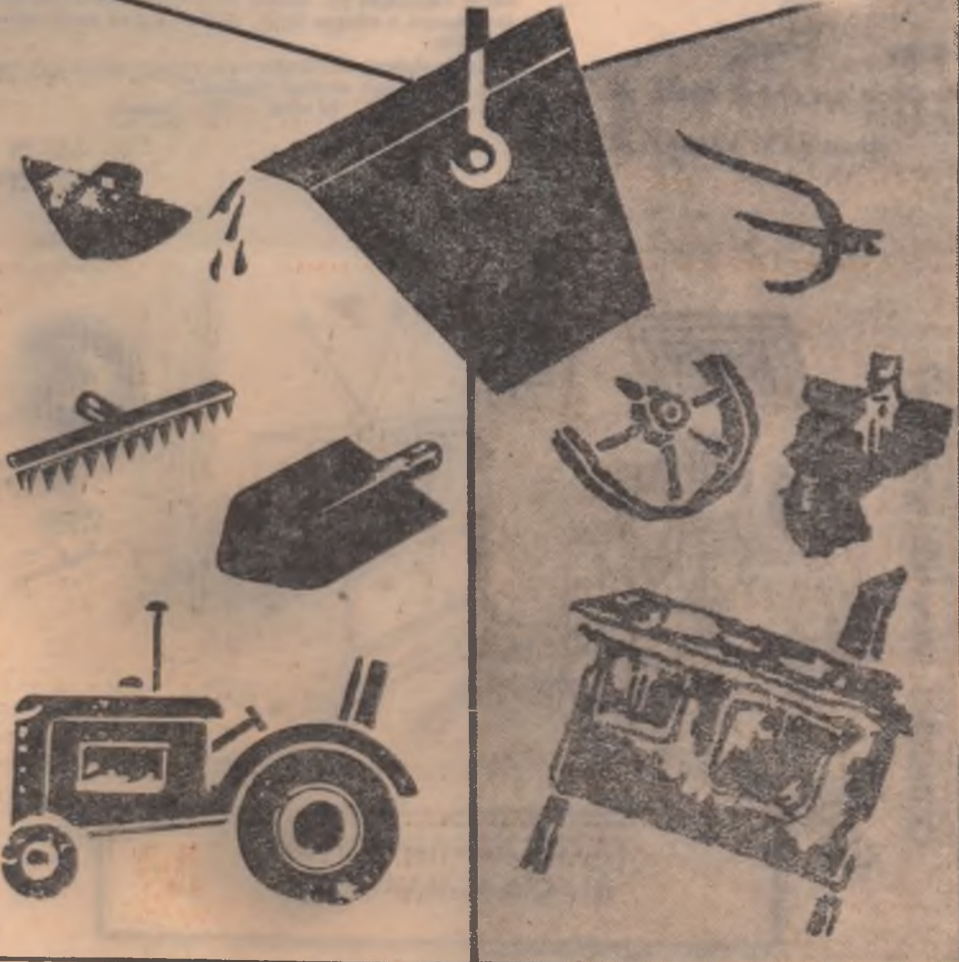

DECADA CADOURILOR PENTRU
FEMEI

VALORIFICAȚI CONTRA COSTI!
PRIN DEPOZITELE I. C. M.

Fierul vechi și metalele vechi

Obțineți venituri și contribuiți la
aprovizionarea industriei siderurgice
cu materie primă

ÎN CURÎNDI!

ÎN CURÎNDI!

VEZI CĂ ȘTII?

— Tovarășe, mi se pare că dumneata ești de la ziarul regional ?
 — Sint !
 — Da ? Atunci spune-mi ce ai cu mine ?
 — Eu ? Nimic ! Nici nu te cunosc !
 — Cum nu mă cunoști, când ai spus la toți în comună că mă dai la ziar ?
 — A, dumneata ești Stamate, deputatul ?
 — Eu sint ! Și mă rog de ce să mă dai la ziar ?
 — Ia gîndește-te...
 — Ce-oi fi făcut, nene ?... Știu și eu ! Poate o fi în legătură cu repararea șoselei.
 — Vezi că știi ?...
 — E drept, mi-am cam ieșit atunci din fire și am țipat la ăia de la balastieră. Dacă ne aminau mereu cu pietrișul ce era să fac ? Vorba e, pînă la urmă reparăm șoseaua.
 — Parcă numai de șosea e vorba ?... Asta-i un fleac !
 — Un fleac ?... Altceva nu știu să fi făcut ca să mă dai la ziar ! Nu cumva o fi povestea cu dispensarul ?
 — Vezi că știi ?...
 — Acu' spune și dumneata, era să-l las pe felcer să nu dea cu zilele pe la dispensar ? Așa că, i-a plăcut, nu i-a plăcut, i-am luat la rost. Cam tare, ce-i drept, dar după aia, el a lăsat-o maimoale cu chiulul. Acum nu mai lipsește nici să-l pici cu ceară !
 — Parcă numai de felcer e vorba ?... Asta-i un fleac !
 — Un fleac ?... Altceva nu știu să fi făcut !... Poate nunta lui Grigore...
 — Vezi că știi ?
 — Da' ce, tovarășe, era să-l las să-și facă nunta în sala căminului cultural ?... O fi Grigore prieten cu directorul și văr cu mine, dar nu i-am dat voie. Scurt !
 — Parcă numai de nuntă e vorba ?... Asta-i un fleac !
 — Iar fleac ?... Ce-o mai fi, frățioare ?... Aha, mi-aduc aminte... Cu merceologul de la cooperativa de consum.
 — Vezi că știi ?...
 — E drept, tovarășe, pe frigul ăla l-am trimis înapoi cu căruța la depozitul raional... Că nu era să poarte oamenii iarna sandale în chip de bocanci și pălării de paie ca să-l apere de viscol ? L-am trimis înapoi cu mărfurile ca să aducă articole de sezon. Și a adus !
 — Parcă numai de merceolog e vorba ? Asta-i un fleac !
 — Tot fleac ?... Să mă tai bucăți, să pul sare pe mine și tot nu știu să fi făcut altceva !
 — Ia gîndește-te...
 — Pot să mă gîndesc pînă poimîine că tot degeaba e ! N-am făcut nimic altceva !
 — Și chiar nimic ?... Dar cu casa de naștere cum e ?
 — A, acolo nu m-am băgat !... Nu-s femeie, nu nasc, n-am treabă ! Am ridicat-o noi toți din temelie, am mobilat-o și-am deschis-o cu o lună mai devreme... Toate au mers ca pe roate !
 — Vezi că știi ?
 — Păi știe tot satul !
 — Da ! Și satul a cerut să te dau la gazetă.
 — Da' ce-am făcut, păcatele mele ?
 — Ai făcut destule și o să mai faci, că de aceea te-au propus oamenii candidat în alegeri.

V. D. POPA

Desen de T. PALL
Critica și... autocritica

Desen de V. VASILIU

URZICA

Urzica vie
 mi se plîngea odată pe la chindie :
 — Sint cătrănită foc
 pe nemernica-mi soartă,
 nu mai am loc
 de urzica moartă !

Recunosc, sint foarte rea de gură,
 dar mă cunoști bătută și fiertură.
 Răzbună-mă să supraviețuiesc
 meselor la care mă jertfesc.

Pana dumitale n-ar putea
 să mă pună-ntr-o fabulă cu ea ?

— Asta nu e mare scofală
 dar ce să-i pun în coadă ca... Morală ?

— Nu știu, dar mi se pare imoral, firește,
 că urzica moartă... trăiește.

AUREL IORDACHE

MOARA FĂRĂ NOROC

Intreprinderea regională de electricitate din Cluj are o secție în Gherla.

Cooperativa agricolă de producție din comuna Taga, raionul Gherla, are sute de animale. Mai are și o moară cu ciocănele pentru măcinat furajele. Asta înseamnă că folosește mai chibzuit furajele ? Da de unde ! Pe unele le risipește transportindu-le la alte mori din raion.

Cooperativa agricolă mai are și o batoză de porumb de mare capacitate, separator de lapte, în curînd le va sosi și selectorul de cereale comandat.

Ce legătură este între necazurile cooperativei agricole din Taga și secția din Gherla a I.R.E. Cluj ? Este, fiindcă tocmai la această din urmă unitate se află... scurt circuitul.

În anul 1964, cooperativa agricolă și-a procurat moara cu ciocănele. Ca moara să funcționeze, trebuie executată o mică și simplă instalație electrică, treabă ce intră în competența I.R.E. Cluj, secția Gherla. Au mers oamenii la Gherla, au făcut comandă și... lunile au trecut una după alta, iar moara a rămas fără... noroc, adică fără curent electric.

La insistențele conducerii cooperativei agricole din Taga, vine același răspuns :

— Așteptați... la rînd, ca la... moară.

S. LEON
 corespondent

felurite

feiturite

ODIHNĂ...

Conducerile C.A.P. din comunele Vieru, Bordușani, Bucu, Vedeia II și 30 Decembrie, regiunea București, au amenajat camere confortabile de odihnă pentru lucrătorii din sectorul zootehnic. Ele sint dotate cu mobilier și tot echipamentul necesar, unele și cu aparate de radio, jocuri sau mici biblioteci, să tot stai să te odihnești aici. De cîteva luni însă, aceste camere au fost transformate în... magazii de materiale. Judecata a fost simplă : oare numai oamenii au nevoie de odihnă ?

„EGALITATE“

Egalitatea femeii cu bărbatul este un fapt unanim consimțit. Însă nu peste tot este înțeles la fel. Cu toate că la muncă „sexul slab“ este cu 10 la sută în superioritate numerică, în schimb în învățămîntul agro-zootehnic de masă de la C.A.P. Căzănești sint înscrise doar nouă femei față de 136 bărbați, iar la C.A.P. Gogoșari din 92 cursanți abia trei sint femei. În schimb la C.A.P. „30 Decembrie“ Alexandria în acest an nu funcționează nici o formă de învățămînt agrozootehnic de masă. Nu se țin lecții nici pentru bărbați, nici pentru femei.
 Egalitatea este deplină...

I. STRAUȚ

CONCURS: care sint greșelile ?

Desenul are o singură greșeală

CUPON DE PARTICIPARE
 ALBINA NUMĂRUL 1001

9